

Massa presses per a problemes tan greus

JOAN MANUEL PERDIGÓ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 16.04.09

Mans a l'obra. Zapatero va pregar als nous ministres que deixessin les vacances per a millor ocasió i recuperessin el temps perdut (¿perdut per qui, per cert?). Amb les piles noves, el president va enviar dos missatges. Primer: tot el Govern es bolcarà perquè les iniciatives contra la crisi no quedin encallades en el BOE o sepultades en el sanejament de balanços de les entitats bancàries.

I segon, dirigit a Catalunya, per buscar la mínima estabilitat parlamentària. Ara sí, resoldrem el finançament i desbloquejarem els traspassos. Dues qüestions en què podríem assenyalar amb dit acusador Solbes i Álvarez si fóssim tan ingenus de tenir Zapatero com a mer espectador.

Si Solbes va entregar una proposta impresentable a l'agost; si no va moure fitxa fins al desembre i si després va seguir traient de polleguera Castells, donant voltes sense fi a la mateixa rotonda, és perquè Zapatero així ho va voler. I aquí seguim. Com deia dimarts Montilla al temperar l'eufòria dels que acabaven d'arribar, les presses no impliquen "ni un gram de rebaixa" en les demandes. Al president li va la vida política en l'afany.

Ara cal saber si l'altra part ha entès per fi que el quid de la qüestió no és la quantitat --que també-- sinó el sistema. Que l'anterior no val, simplement, perquè no respecta l'Estatut. Catalunya --com a mínim, el tripartit i CiU-- demana més diners, però sobretot un canvi en les regles

del joc. Que la solidaritat no deixi els catalans --perquè això va bàsicament de persones, no de territoris-- més desatesos que altres espanyols. I per aconseguir aquest objectiu hi ha tres fórmules, no necessàriament excloents: modificar el criteri de repartiment (uns guanyen i altres perden), augmentar el dèficit públic (tots guanyen, però uns més que d'altres) i replantejar la proporció de despesa entre les administracions (aprimar la central en benefici de l'autonòmica).

De tot això se suposa que parlaran aquests dies Montilla, Castells, Salgado, Chaves... i Zapatero. Són deures que no es resolen en una tarda com pretenen alguns. A més a més, el temps s'esgota perquè les eleccions europees són aquí mateix i després de l'estiu s'ha de saber amb quins aliats compta Zapatero al Congrés.

Però hi ha una segona qüestió de més llarg abast. Zapatero ha posat sobre el tauler els seus dos principals alfilis al PSOE: Chaves i Blanco. Si els socialistes no aconsegueixen redreçar el rumb de la qüestió catalana, alguna reflexió profunda haurà de començar a fer el PSC. Dimarts que ve es veuran al Palau de la Generalitat Montilla i Chaves. L'Estat enfront de Catalunya, però també, el PSOE i el PSC cara a cara. Catalunya s'hi juga molt aquests dies, i els socialistes, Déu n'hi do.